

NIEZGRABNY (4) ai

Zawsze w pisowni łącznej.

e oraz a jasne.

sg m N niezgrabny (1). ◇ f A niezgrabną (1). ◇ [n G niezgrabného.] ◇ pl N m pers niezgrabni (2). [subst niezgrabn(e).]

Sł brak, Cn notuje, Linde XVIII w.; poza tym XVIII w. s.v. zgrabny.

Pozbawiony zręczności w ruchach, źle zbudowany; nieudany, do niczego; achrestus Calep; abnormis Cn (4): Z Krolá íwégo Spártanie wzięli wielką winę/ [...] Ze był obrał niezgrabną iákąs żonę łobie: Niewiéfz/ pry/ że my krolów czekamy po tobie? KochDz 106; Calep 17a; [Nuż iáko nie zgrabne niewinne dźiateczki y nie łudámne niewinne niewiałtki/ á ludzie w lećiech zefzłe/ bywáią bez miłóšierdźia wćišnieni y mordowani WerVotum 34].

W połączeniu szeregowym (1): iáko łie rodzą drudzy ták nikczemni/ ták niewdźięczni/ ták niezgrabni/ że nie może człówiek ináczey wierzyć/ iedno że ie náturá ná połmiech między ludzie puścila Górndworz D2.

[W przeciwstawieniu: »niezgrabny ... porządny«: dowiedźiał łie [Kserkses] w ten czás/ iáko wielka różność ieft/ kto wiedzíe gromadę wielką motłochu nie zgrabného ná woynę/ á kto porządne/ choć nie wielkie woýłko wiedzíe. SenekaGórn 311.]

Szereg: »niezgrabny i ciężki« (1): obrzymowie/ mimo to/ iż miewáią niemal záwdy rozum tępy/ bywáią też niezgrabni y ciężcy do káżdey rzeczy Górndworz E.

Synonim: ciężki.